

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121419164
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:6121419164.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpenej: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. X.XX.XXXX, trvalý pobyt C. A. D. XXXX/XX, E., 2/ F. G., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt C. A. D. XXXX/XX, E., zastúpeného advokátkou: JUDr. Barbora Petrovič, Hlavná 44, Trnava, o 9.916,95 eur s príslušenstvom, o nároku na náhradu trov konania, o odvolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 16. októbra 2023 č. k. 27Csp/74/2021-183, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa má voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému 2/. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 a § 257 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil, že platobným rozkazom č. k. 23Úp/1162/2021 zo dňa 25.8.2021 bola uložená povinnosť žalovanému 1/ zaplatiť istinu nezaplateného úveru vo výške 9.916,95 eur, úrok 3.530,10 eur, úrok z omeškania 654,68 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.050,95 eur od 13.10.2020 do 22.1.2021 a zo sumy 9.900,95 eur od 23.1.2021 do zaplatenia, spoločne a nerozdielne (I.), ako i solidárna povinnosť žalovaným nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 1.250,32 eur (II.), pričom platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť voči žalovanému 1/, ktorý odpor nepodal.

2. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 25.5.2022 č. k. 27Csp/74/2021-121 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 31.1.2023 č. k. 10CoCsp/78/2022-156 bola uložená povinnosť žalovanému 2/ zaplatiť žalobkyni sumu 13.002,16 eur s úrokom z omeškania 1.439,90 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.472,06 eur od 17.5.2022 do zaplatenia s tým, že v rozsahu plnenia žalovaného 1/, zaniká povinnosť plniť žalovaného 2/ uložená rozsudkom. Súčasne boli žalovanému povolené splátky na zaplatenie istiny s príslušenstvom, vo výške 400 eur mesačne, splatné do 25. dňa v mesiaci, od právoplatnosti rozsudku, pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Vo vzťahu k náhrade trov konania súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaní zavinili zastavenie konania v časti istiny 428,89 eur, jej zaplatením po podaní žaloby. Žalobkyňa bola úspešná aj vo vzťahu k istine s príslušenstvom 13.018,16 eur a kapitalizovanému úroku z omeškania 1.439,90 eur, keď neúspech žalobkyne vo výške 16 eur bol zanedbateľný v pomere k jej úspechu v konaní. Žalobkyni bol preto priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, ktorý výrok o náhrade trov konania bol uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoCsp/78/2022-156 zo dňa 31.1.2023 zrušený a v tejto časti vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom uznesení skonštatoval, že účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Ide o prípady, kde zákon nemôže postihnúť celú rozmanitosť života. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu sudcovského moderačného práva, aby išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takých prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní, prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o nepriznaní náhrady trov konania úspešnej strane, s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len „ÚS SR“, sp. zn. II. ÚS 563/2011). Ustanovenie § 257 CSP však nie je možné vykladať tak, že sa na neho prihliadne kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 17/2009).

4. Súd prvej inštancie dôvodil, že pre posúdenie či je v danom prípade dôvodné aplikovať ustanovenie § 257 CSP (teda či u žalovaného 2/ existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemožno žalobkyni náhradu vzniknutých trov konania priznať), vzal do úvahy charakter konania, osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, i okolnosti vedúce k súdnemu uplatneniu nároku, postoj strán v konaní a súlad s dobrými mravmi.

5. V posudzovanej veci, ako argumentoval súd prvej inštancie, spor iniciovala žalobkyňa z dôvodu nesplácania úveru žalovanými 1/, 2/, na základe uzavretej zmluvy o úvere zo dňa 6.9.2016 (s právnou predchodkyňou žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a.s.), pričom k zosplatneniu úveru došlo z dôvodu porušenia platobnej disciplíny. Žalovaný 2/ sa v spore neúspešne bránil, že pri uzatváraní zmluvy mu bolo prezentované, že bude ručiteľom žalovaného 1/ (ktorý je manželom jeho švagrinej a potreboval peniaze). Žalovaný 2/ potvrdil, že predmetnú úverovú zmluvu nečítal, len ju podpísal. Nebol upovedomený o nesplácaní úveru, ani o mimoriadnej splatnosti, hoci žalobkyňa preukazovala doručovanie listín vrátenými zásielkami (výzvy a oznámenia), kontaktovaný bol aj telefonicky.

6. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v posudzovanej veci sa nejedná o prípad, kedy by bola daná aplikácia ustanovenia § 257 CSP (žalovaní 1/, 2/ svojim správaním zavinili vznik trov konania žalobkyni, ktorá si v spore uplatnila nárok na svoju pohľadávku a preto ich správanie nemožno hodnotiť ako účelné bránenie a uplatňovanie práva). Žalovaný 2/ si nepočíнал dostatočne obozretne, všetky listiny mu boli doručované, ktoré si však neprevzal. Konanie žalovaného 2/ pred začatím sporu, ani jeho postoj v konaní, neboli preto dôvodom pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

7. Vo vzťahu k argumentu žalovaného 2/, poukazujúceho na priznanie predbežného nároku na poskytnutie právnej pomoci Centrom právnej pomoci, súd prvej inštancie uviedol, že oznámením Centra právnej pomoci – kancelária Trnava zo dňa 12.5.2023 bolo preukázané, že konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci žalovanému 2/ bolo dňa 26.11.2021 zastavené a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.12.2021, pretože žiadateľ (žalovaný 2/) nepredložil všetky potrebné doklady.

8. Žalovaný 2/ ako dôvod pre aplikáciu § 257 CSP označil aj svoju nepriaznivú finančnú situáciu, ktorá samotná však podľa záveru súdu prvej inštancie nemôže založiť dôvod hodný osobitného zreteľa (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 1MObdov 19/2008, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/126/2016). Obyčajnú nesolventnosť účastníka konania bez ďalšieho nemožno totiž považovať za dostatočný dôvod k nepriznaniu náhrady trov konania podľa § 257 CSP. Súd prvej inštancie si overil aktuálnu majetkovú a finančnú situáciu žalovaného 2/. Z oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava zo dňa 10.5.2023 zistil, že žalovaný 2/ je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 1.3.2023 (predchádzajúca evidencia trvala od 12.12.2020 do 24.1.2021). Z lustrácie Sociálnej poisťovne vyplynulo, že žalovaný 2/ nie je zamestnaný ani ku dňu vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom podľa oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 17.5.2023 žalovaný 2/ bol poberateľom dávok v nezamestnanosti od 12.12.2020 do 31.12.2020 vo výške 449 eur, od 1.1.2021 do 24.1.2021 vo výške 538,80 eur. Žalovaný 1/ podľa záveru súdu prvej inštancie je preto v súčasnosti schopný samostatne sa živiť, má možnosť získať finančné prostriedky na krytie svojich životných potrieb a skutočnosť, že by nebol schopný pracovať (od 1.3.2023 je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie) pre zdravotné problémy, prípadne iný dôvod, žalovaný 2/ ani netvrdil. Ak žalovaný 2/ uvádzal, že má dve vyživovacie

povinnosti a jediným príjmom v jeho domácnosti je príjem jeho manželky (ktorá je jedinou konateľkou a spoločníčkou v obchodnej spoločnosti MINOMONT, s.r.o.), vo výške 700 eur netto, pričom za nájomný byt platia sumu 533 eur mesačne (nemocenské dávky z Rakúska z dôvodu pracovného úrazu mu vyplácané neboli), je žalovaný 2/ schopný financovať svoje náklady na živobytie.

9. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov celého konania (prvoinštančného a odvolacieho) voči žalovanému 2/ v plnom rozsahu a nie je preto namieste aplikácia ustanovenia § 257 CSP, ktorá neslúži na zmierňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. V danom prípade je spravodlivé, aby žalobkyňa, ktorá bránila svoje práva, získala náhradu trov konania, ktoré dôvodne vynaložila. Rozhodnutie o náhrade trov konania bolo komplexným zhodnotením všetkých okolností a vyjadruje, že aj žalovaný 2/ zaviniel vznik tohto sporu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

10. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalovaný 2/ navrhujúc jeho zmenu tak, že žalovaný 1/ má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %, alternatívne nepriznaním žalobkyni nároku na náhradu trov konania voči žalovanému 2/. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Poukázal na názor odvolacieho súdu, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov súd celkom alebo v časti neprizná. Žalovaný 2/ má za to, že súdu preukázal splnenie predpokladov pre aplikáciu § 257 CSP. Navrhované rozhodnutie by sa podľa jeho názoru nejavilo neprímerane tvrdé voči žalobkyni, ktorá je právnická osoba – finančná inštitúcia a ani by neodporovala dobrým mravom. Žalovaný 2/ poukázal aj na odsek 20 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, na dôvody hodné osobitného zreteľa, a to, že žalovanému 2/ bol priznaný predbežný nárok na poskytnutie právnej pomoci Centrom právnej pomoci, kancelária Trnava, ako aj na nesporné tvrdenia, že žalovaný 2/ bol bez príjmu (v tom čase) viac ako rok, mal pracovný úraz v Rakúsku, a vzhľadom k zdĺhavému administratívne postupu nebolo rozhodnuté o jeho nemocenských dávkach z Rakúska. Má dve deti a jediným príjmom v domácnosti je príjem manželky 700 eur netto. Bývajú v nájomnom byte, za ktorý platia 553 eur mesačne. Žalovaný 2/ pritom nemal žiaden profit z poskytnutého úveru. Má tiež špecifické potreby vyplývajúce z jeho zdravotného stavu a sociálneho postavenia. Žalovaný mal len príjem z nemocenskej dávky počas práceneschopnosti. Celkovú sociálnu situáciu žalovaného 2/ súd prvej inštancie dopytmi a lustráciami zistil, avšak nesprávne vyhodnotil v neprospech žalovaného 2/. K úvahám súdu, ako si počínal neobzretne vo vzťahu k podpisu zmluvy o úvere, žalovaný 2/ uviedol, že za tento svoj laxný prístup bol už sankcionovaný vo veci samej (vyhovením žalobe).

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť, odkazujúc na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

12. Odvolací súd podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 a § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 2/ nie je dôvodné.

13. Súd prvej inštancie v posudzovanej veci dospel k správnym skutkovým zisteniam, ako i k správne právnemu záveru, o nepreukázaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, umožňujúcich nepriznať náhradu trov konania úspešnej žalobkyni.

14. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 CSP), ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 933 s.). V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR aj Najvyššieho súdu SR rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 735/2014, III. ÚS 207/2016).

15. Rozhodovanie o trovách konania nesmie však byť len mechanickým posudzovaním výsledkov sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci, ale má byť zrejším a logickým ukončením celého súdneho konania (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2904/16).

16. Podľa ustanovenia § 257 CSP súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ustanovenie § 257 CSP nie je pritom možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (porov. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, 3MCdo/46/2012). Strane, ktorej vznikol nárok na náhradu trov konania, možno tak nepriznať náhradu trov.

17. Aplikácia § 257 Civilného sporového poriadku pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu alebo zásady zavinenia v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo z časti neprizná. Musí pritom ísť o výnimočný prípad a výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu (porov. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 113/2019).

18. Pri posudzovaní týchto okolností hodných osobitného zreteľa je prihliadané na osobné, majetkové a zárobkové a iné pomery strán sporu a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Berú sa pritom do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy zaplatiť, ale je treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany. Zvažujú sa okolnosti konkrétneho prípadu, a to na strane toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či od neho možno spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech.

19. Ustanovenie § 257 CSP teda slúži na to, aby bolo možné postihnúť situácie, kedy nie je spravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

20. Po zohľadnení vyššie uvedených východísk je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že v prejednávanej veci nebola daná aplikácia ustanovenia § 257 CSP, pretože neboli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, predstavujúce výnimočný prípad, spočívajúci v okolnostiach danej veci alebo v okolnostiach strán sporu (porov. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 113/2019). Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania bolo preto zrejším a logickým ukončením daného súdneho sporu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2904/2016).

21. Správne žalovaný 2/ v odvolaní uviedol, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov súd celkom alebo z časti neprizná, ktoré však preukázané v posudzovanej veci neboli.

22. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa bral do úvahy charakter konania, osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu i okolnosti, ktoré viedli k súdному uplatneniu nároku, tiež postoj strán v konaní a súlad s dobrými mravmi, ktoré kritériá správne vyhodnotil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu.

23. Pokiaľ žalovaný 2/ poukazoval na odsek 20 odôvodnia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie sa inštruktívnymi pokynmi odvolacieho súdu náležite riadil (t. j. skúmal, či v prejednávanej veci existujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné prihliadnuť a vysporiadal sa aj s argumentáciou žalovaného 2/ týkajúcou sa jeho sociálnych pomerov, či ďalšími tvrdeniami v súvislosti s jeho náhradovou povinnosťou).

24. V odseku 15 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa súd prvej inštancie zaoberal argumentom žalovaného 2/, ktorým poukazoval na priznaný predbežný nárok na poskytnutie právnej pomoci a vo

vzťahu k nemu správne aj vyhodnotil preukázaný skutkový stav, z dôvodu zastavenia konania o nároku žalovaného 2/ na poskytnutie mu právnej pomoci (rozhodnutím Centra právnej pomoci, kancelária Trnava, Pekárska 11 zo dňa 26.11.2021, právoplatným 15.12.2021). Dôvodom bolo nepredloženie jednotlivých listinných podkladov k preukázaniu stavu materiálnej núdze, napriek poučeniu o možnosti zastavenia konania.

25. Nepriaznivé sociálne pomery a finančnú situáciu žalovaného 2/ (z hľadiska aplikácie ustanovenia § 257 CSP) súd prvej inštancie vyhodnotil v odseku 16 napadnutého rozhodnutia, na ktorú odvolací súd odkazuje. Z lustrácie Sociálnej poisťovne mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný 2/ naďalej je nezamestnaný (vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 1.3.2023), pričom skutočnosť, že by nebol schopný pracovať, napr. pre zdravotné problémy, žalovaný 2/ netvrdil. Súd prvej inštancie správne poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný 2/ žije v spoločnej domácnosti s manželkou, ktorá je jedinou konateľkou a spoločníčkou v obchodnej spoločnosti MINOMONT s.r.o. Ak žalovaný 2/ uvádzal dve vyživovacie povinnosti a príjem jeho manželky vo výške 700 eur netto, ako i platbu mesačného nájmu bytu vo výške 533 eur, tak z porovnania tvrdených príjmov a výdavkov vyplýva, že deklarovaný mesačný príjem manželky 700 eur by existenčné potreby (už vzhľadom na mesačné nájomné) štvorčlennej rodiny nepokryl. Súd prvej inštancie tak konštatoval spôsobilosť žalovaného 2/ uhrádzať svoje náklady.

26. Ak žalovaný 2/ poukazoval na svoje nepriaznivé pomery v roku 2021, keď v dôsledku pracovného úrazu bol bez príjmu (vzhľadom k zdĺhavému administratívne postupu nebolo rozhodnuté o jeho nemocenských dávkach z Rakúska), ani následne nemal príjem, len z nemocenskej dávky počas práceneschopnosti, je potrebné poukázať na ustanovenie § 217 ods. 1 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP, v zmysle ktorých je pre súdne rozhodnutie rozhodujúci stav v čase jeho vydania. Preto správne súd prvej inštancie prihliadal na preukázaný skutkový stav, na základe vykonaného dokazovania, a to aj v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 257 CSP.

27. Odvolací argument žalovaného 2/, že z predmetnej úverovej zmluvy nemal žiaden profit nebolo možné prijať (ako okolnosť odôvodňujúcu nepriznanie náhrady trov konania), keďže s týmto úmyslom už vstupoval do záväzkovo-právneho vzťahu s veriteľom. Žalovaný 2/ potvrdil, že úverovú zmluvu podpísal bez toho aby si ju prečítal a oboznámil sa s ňou, v dôsledku čoho nemôže očakávať zbavenie sa zmluvných povinností vyplývajúcich z tejto úverovej zmluvy, ako aj nákladov konania s ňou spojených. Splnenie dlhu dlžníkom nemožno hodnotiť ako sankciu, ale naplnenie zásady, že zmluvy sa majú plniť. S poukazom na vyššie uvedené nebolo tak možné kvalifikovať žalobkyňou uplatňovaný nárok na náhradu trov konania ako neprimeraný postih vo vzťahu k žalovanému 2/, v ktorom konaní sa dôvodne domáhala splnenia zmluvných záväzkov, ktoré dlžníci odmietli dobrovoľne plniť. Súd prvej inštancie pritom neuložil povinnosť žalovanému 2/ zaplatiť dlh jednorazovo, ale povolil mu mesačné splátky. Žalovaný 2/ nepreukázal v konaní konkrétne znevýhodnenia, ktoré by ho objektívne limitovali v dosahovaní pravidelného mesačného príjmu zo zárobkovej činnosti, za účelom úhrady jeho existenčných potrieb, ako aj ďalších členov rodiny. Súd prvej inštancie dôvodne uviedol, že ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie majetkových rozdielov medzi stranami konania a v posudzovanej veci bolo spravodlivé, aby žalobkyňa, ktorá bránila svoje práva, získala náhradu trov, ktoré v konaní dôvodne vynaložila. Rozhodnutie o náhrade trov konania tak predstavovalo komplexné zhodnotenie relevantných okolností.

28. V posudzovanej veci súd prvej inštancie uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, pričom vyvodil vecne správne závery.

29. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba považovať taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/98/2017), čo nebol daný prípad.

30. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania

pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/61/2010).

31. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/106/2010, RUIS R Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

32. Iné právne významné odvolacie námietky žalovaným 2/ v odvolaní vznesené neboli. Všeobecný súd (prvoinštančný aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (postačuje ak rozhodnutie dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania). Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, majúci za následok porušenie práva na spravodlivý proces, ako ani nevykonanie dokazovania, potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností.

33. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

34. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd strane prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, vznikol jej preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 2/ v odvolacom konaní neúspešnému. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

35. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.